

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 27. 10. 2017 č. j. 21 C 40/2017-55 vyhověl Okresní soud Plzeň-město žalobě žalobkyně a uložil žalovanému povinnost zdržet se užívání slovních spojení „Zlatá cena odkazu K■■■ K■■■“, „Zlatá cena odkazu písničkáře K■■■“ na svých propagačních materiálech, v síti internet či kdekoli jinde (výrok I), dále žalovanému uložil povinnost zdržet se užívání listiny v tom vyobrazení jak vyplývá z přílohy č. 1 tohoto výroku rozsudku (výrok II), žalovanému dále uložil povinnost do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku uveřejnit po dobu jednoho měsíce na viditelném místě webových stran www.lide.lidem.net omluvu v tomto znění : „Omlouváme se za neoprávněné využití osobnosti, jména a podoby K■■■ K■■■ v rámci udělování „Zlaté ceny odkazu K■■■ K■■■“ panu T■■■■ O■■■■“ (výrok III) a konečně pak žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení 25 383 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Tomáše Bejčka (výrok IV).
2. Proti rozsudku soudu prvního stupně podal žalovaný odvolání, ve kterém opakuje svá tvrzení uvedená v řízení před soudem prvního stupně, tedy zejména uvádí, že duchovní odkaz K■■■ K■■■ je něco zcela jiného než dědické právo nebo jiná majetková práva, která žalobkyně zdědila po svém manželovi; duchovní odkaz je majetkem celého národa a žalobkyně nemá právo přivlastňovat si „celý K■■■ život“. Duchovní odkaz nemůže být předmětem obchodu či právnických licitací. K■■■ písně, alespoň některé, zlidověly a staly se tak součástí kulturního bohatství naší země. Předání navržené ceny bylo výjimečným, jednorázovým aktem a žalovaný neměl z udělení ceny žádný majetkový či nemajetkový prospěch. Žalovaný není autorem ceny, dal pouze návrh k jejímu udělení, dokonce ani nijak nespécifikoval její budoucí podobu. Žalovaná strana tedy nic nenazvala, nepojmenovala, nepřejmenovala ani neužívala, tím méně neoprávněně. MVZE, který cenu zpracoval a udělil, což deklaruje i na ceně samotné, vybíral mezi více osobnostmi a T■■■■ O■■■■ zvolil proto, že je známo, že je velkým K■■■ obdivovatelem. Žalovaný dále zpochybňuje důkazní řízení a právní závěry uvedené v napadeném rozsudku, zejména namítá, že soud řádně nezohlednil, že jde o konflikt dvou práv a svobod, tedy práva na ochranu osobnosti a svobody projevu, nerespektoval judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího soudu České republiky a chybně interpretoval právo manželky zemřelého na ochranu jména, neboť § 78 obč. zák. neposkytuje postmortální ochranu jména zemřelého, jak je tomu v případě ust. § 82 odst. 2 obč. zák. Dále žalovaný zpochybňuje „nezávislost soudního procesu“ a ve vztahu k odůvodnění napadeného rozsudku namítá, že má „dobrovolného ajťáka“, který inkriminovaný článek odstranil poté, co se vrátil z dovolené, a že předseda spolku nemá nad obsahem webu kontrolu, neboť dokáže jen vkládat články schválené členy spolku a jakékoli další činnosti realizuje zmíněný IT specialista. Dále žalovaný zdůrazňuje, že na demonstracích se běžně používají foto známých osobností, jejich citáty či hesla s jejich jmény. Žalovaný nesouhlasí se závěry soudu prvního stupně a zejména také namítá, že se nedopustil „neoprávněného rozšiřování podoby“ K■■■ K■■■. Za prokazatelnou lež považuje tvrzení, že na jeho webu nedošlo v mezidobí od podání žaloby k žádné relevantní změně a že žalovaný žádnou změnu netvrdil, natož prokazoval. Žalovaný navrhoval, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně a žalobu zamítl.
3. Žalobkyně se k odvolání žalovaného písemně vyjádřila. Trvala na tom, že je aktivně legitimována k ochraně jména a dalších osobnostních práv K■■■ K■■■. Za nepravdivé označuje tvrzení žalovaného o tom, že nerozšiřoval podobiznu K■■■ K■■■, neboť listinu (ocenění) zveřejnil na svých webových stránkách. Podle žalobkyně je irelevantní, zda z toho měl či neměl majetkový či nemajetkový prospěch. Předání ceny proběhlo na veřejném shromáždění v Praze a uvedení jména K■■■ K■■■ přímo v názvu ceny využil žalovaný ke zviditelnění svých aktivit. Autorství k předmětné ceně je irelevantní, tato otázka není předmětem sporu. Žalobkyně se domáhá toho, aby se žalovaný zdržel užívání této listiny a dále v žalobě uvedených slovních spojení. Cenu předával předseda žalovaného a o předání ceny informoval na svých webových stránkách. Mezinárodní výbor pro záchranu Evropy, tedy MVZE, na který žalovaný odkazuje, přitom nemá právní osobnost, jde o název patrně vytvořený jen v souvislosti s demonstrací na Letné v Praze. Žalobkyně odmítá námitky žalovaného pokud jde o procesní postup soudu prvního stupně a

hodnocení důkazů soudem. Má za to, že soud prvního stupně vzal v úvahu všechny významné okolnosti a správně dovodil, že žalovaným bylo zasaženo do osobnostních práv K. K., která v daném případě převažují nad právem na svobodu projevu žalovaného. Pokud jde o postmortální ochranu jména zemřelého, soud prvního stupně správně užil analogie právní úpravy § 82 obč. zák. Ve vztahu k ostatním odvolacím námitkám žalobkyně poukazuje na svá předchozí vyjádření a navrhuje, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

4. Dne 25. 12. 2018 doručil žalovaný soudu prvního stupně podání určené dále i pro dvě exekuční řízení. V tomto podání uvádí, že článek o ceně a ostatní byly staženy a „ve hře zůstává jen omluva“, opakuje, že udělením ceny byl K. K. uctěn a že žalovaný není autorem ceny a žaloba vůči němu je tedy nesmyslná. Dále uvádí, že exekuce proti žalovanému vedená byla pro žalovaného likvidační a žalovaný m.j. přišel o webové stránky. Tím pádem se nemá kde omluvit, i kdyby tak chtěl učinit.
5. Žalobkyně se k tomuto podání žalovaného vyjádřila písemně tak, že žalovanému zřejmě stále uniká předmět sporu a podstata předběžného opatření. Tvrzení o neprovozuschopnosti internetových stránek žalovaného považuje za ryze účelové. O účelovosti tohoto tvrzení svědčí i to, že při zadání internetové stránky povinného do prohlížeče lide.lidem.net se zobrazí ikona, že na stránkách se pracuje, nikoli že jsou neaktivní. Vlastníkem domény je přitom žalovaný. Žalobkyně tvrdí, že žalovaný v síti internet stále užívá slovní spojení Zlatá cena odkazu K. K. spolu s listinou a jeho tvrzení, že článek by stažen, je nepravdivé. Žalobkyně je toho názoru, že o jejích nárocích má být rozhodnuto, i když internetové stránky jsou pro veřejnost nepřístupné, neboť žalovanému by nic nebránilo, aby v případě zamítnutí žaloby opět své internetové stránky zprovoznil a závadné články opět, a to bez jakéhokoli postihu, zveřejnil. Žalobkyně opětovně navrhuje potvrzení rozsudku soudu prvního stupně.
6. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 a § 212 a) o. s. ř., posoudil důvody odvolání, přihlédl k vyjádření žalobkyně a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.
7. Dne 5. 9. 2017 podala žalobkyně u soudu prvního stupně žalobu, ve které uvedla, že je vdovou po K. K., který zemřel dne [redacted], a dále uvedla, že žalovaný neoprávněně zasáhl do práv jejího zemřelého manžela na ochranu jeho jména a podoby. Podle žalobních tvrzení žalovaný na den 8. 5. 2017 svolal do Prahy na Letnou shromáždění, které nazval demonstrací pro záchranu České republiky, a v rámci tohoto shromáždění proběhlo předání ceny, kterou žalovaný pojmenoval „Zlatá cena odkazu K. K.“ a kterou předal předseda žalovaného ing. O. I. T. O. v rámci jeho hudebního vystoupení. Cena byla udělena v listinné podobě, byla na ní uvedena podoba K. K. a jeho jména, dále byly uvedeny dva citáty z písně K. K. nazvané [redacted]. Žalovaný před udělením ceny neinformoval žalobkyni o tom, že tímto způsobem hodlá využít jméno a podobu K. K. a nevyžádal si její souhlas k užití atributů osobnosti K. K. či jeho autorského díla. Podle dalších žalobních tvrzení zasáhl žalovaný do osobnostních práv K. K. také tím, že na svých internetových stránkách uvedl recenzi a shrnutí ke shromáždění ze dne 8. 5. 2017, kde neoprávněně užíval jméno K. K. právě v souvislosti s udělením zmíněné Zlaté ceny odkazu K. K. Žalobkyně vyzvala žalovaného ke zdržení se neoprávněného jednání, které výslovně popsala, a dále žalovaného vyzvala ke zveřejnění omluvy za tento neoprávněný zásah. Žalovaný reagoval zveřejněním článku na svých internetových stránkách s názvem „K. K. zaútočila kvůli ceně pro O.“ a výzvě žalobkyně nevyhověl. Právnímu zástupci žalobkyně zaslal dopis se svým stanoviskem v tom smyslu, že se žádného závadného jednání nedopustil. Žalobkyně tedy žalobou, ve znění jejího upřesnění ze dne 27. 10. 2017, žádala, aby soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku přezkoumávaného rozsudku. Žalovaný se k žalobě žalobkyně písemně vyjádřil. Uvedl, že podstatné záležitosti již sdělil právnímu zástupci žalobkyně. Zdůraznil, že odkaz K. K. není totéž co dílo K. K., odmítl, že by zneužil odkaz K. K., odmítl žalobní tvrzení o T. O. i o žalovaném samotném. Zdůrazňuje, že si odkazu K. K. hluboce váží a

návrhem dotčené ceny vyjádřil maximální úctu k jeho odkazu, když udělení ceny statečnému a pravdu zpívajícímu populárnímu umělci byl odkaz stejně statečného K■■■■ K■■■■ připomenut a vyzdvížen. Dále žalovaný namítá, že cenu neudělil, pouze navrhl, a i v tomto smyslu považuje návrh žaloby za zcela irelevantní. Přesto z úcty k žalobkyni žalovaný veškeré informace o dotčené ceně z webu stáhl. V závěru vyjádření žalovaný uvádí, že odkaz K■■■■ K■■■■ má ryze duchovní povahu a není a nemůže být majetkem paní K■■■■ či kohokoli jiného. K využívání jeho odkazu by se měli vyjádřit oba jeho sourozenci i první manželka. Navržením předmětné ceny se žalovaný ničeho neetického či hanlivého nedopustil, ani dílo nezneuctil, naopak ho veřejnosti připomněl, uctil a oslavil. K žádné dehonestaci ani zneužití jména či díla K■■■■ K■■■■ podle tvrzení žalovaného nedošlo. Žalovaný tedy navrhoval, aby soud prvního stupně žalobu zamítl.

8. Soud prvního stupně ve věci nařídil jednání na 27. 10. 2017, v jeho průběhu provedl důkaz předloženými listinami ke skutkovým okolnostem, které byly mezi účastníky spornými, a ve věci rozhodl napadeným rozsudkem. Pokud jde o právní úpravu vycházel z ust. § 22, § 77, § 78, § 81, § 82, § 85 a § 10 odst. 1 obč. zákoníku č. 89/2012 Sb. (dále obč. zák.) a pokud jde o ochranu jména člověka, konstatoval, že o neoprávněné užití jména člověka jde vždy, pokud je z užití jména zřejmá totožnost nositele jména, což je u veřejně známé osobnosti jako K■■■■ K■■■■ nepochybné. Identifikace K■■■■ K■■■■ je zřejmá jak ve formě označení „K■■■■ K■■■■“ tak v podobě „písničkář K■■■■“, která zcela jednoznačně individualizují K■■■■ K■■■■ vzhledem ke kontextu s okolnostmi, které užití křestního jména K■■■■ upřesněného tím, že jde o písničkáře, provázely. Podle soudu prvního stupně z kontextu užití jména K■■■■ K■■■■ žalovaným je zřejmé, že k němu ze strany žalovaného došlo při jednoznačně účelovém využití a nejednalo se v žádném případě o užití oprávněné. Soud prvního stupně dodal, že pro posouzení neoprávněnosti zásahu do osobnostních práv K■■■■ K■■■■ bylo právně nerozhodné, komu žalovaný cenu udělil, neboť rozhodující je jen to, že jméno K■■■■ K■■■■ bylo užito neoprávněně, tj. bez souhlasu jeho nositele nebo jeho dědiců. Podle soudu prvního stupně je rovněž nerozhodné, zda užitím jména byla osobnost K■■■■ K■■■■ (objektivně) pošpiněna, neboť relevantní je pouze to, zda k užití došlo bez souhlasu nebo se souhlasem oprávněné osoby. Prostřednictvím analogie právní úpravy ve smyslu ust. § 10 odst. 1 obč. zák. pak soud prvního stupně dospěl k závěru, že po smrti dotčené osoby se ochrany jména této osoby mohou domáhat osoby jí blízké podle § 22 odst. 1 obč. zák., byť právní úprava toto právo výslovně neobsahuje. Dále soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalovaný se dopustil i neoprávněného zásahu do osobnostních práv K■■■■ K■■■■ neoprávněným rozšiřováním jeho podoby, přičemž bylo irelevantní, zda zásahy měly difamující charakter a i v tomto směru soud prvního stupně uznal aktivní legitimaci žalobkyně k ochraně proti zásahu do osobnostních práv jejího zemřelého manžela. Jako zcela odůvodněné pak soud prvního stupně shledal jednotlivé nároky žalobkyně, kdy ve vztahu k výroku I dospěl k závěru o důvodnosti žaloby žalobkyně, neboť žalovaný jméno K■■■■ K■■■■ užil neoprávněně jak ve svých propagačních materiálech, tak v síti internet a užil ho i na jím svolané demonstraci, ve vztahu k výroku II rozsudku dospěl k závěru, že žalovaný v předmětné listině užil jméno i podobu K■■■■ K■■■■ neoprávněně a tím zasáhl do práv zesnulého manžela žalobkyně na ochranu jeho jména i podoby a ve vztahu k výroku III vycházel z toho, že k neoprávněnému zásahu do práva na jméno a podobu zesnulého manžela žalobkyně došlo a žalobkyní požadovaná omluva a forma jejího zveřejnění je tomuto neoprávněnému zásahu žalovaného adekvátní. Výrok o náhradě nákladů řízení za řízení před soudem prvního stupně opřel soud prvního stupně o ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. a úspěch žalobkyně v řízení.
9. Podle názoru odvolacího soudu soud prvního stupně řádně a v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci a svá skutková zjištění správně posoudil i po právní stránce.
10. Občanský zákoník č. 89/2012 Sb. účinný od 1. 1. 2014 ochranu osobnosti deklaruje už v úvodním ust. § 3 odst. 2 písm. a), podle kterého má každý člověk právo na ochranu svého života a zdraví, jakož i svobody, cti, důstojnosti a soukromí. Občanský zákoník rozvádí základní práva obsažená v Listině základních práv a svobod, konkrétně v článku 6, podle kterého má každý právo na život, dále v článku 7, který zaručuje nedotknutelnost osoby a jejího soukromí, a článku 10, který

zakotvuje právo každého, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno, dále zakotvuje právo každého na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a dále právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Podle článku 17 odstavec 1 Listiny základních práv a svobod je svoboda projevu zaručena. Občanský zákoník umožňuje fyzické osobě užívat ke svému označení jména a bránit se, jestliže někdo jiný neoprávněně tohoto jména užívá, ať již k jakémukoliv účelu (§ 77 obč. zák.). Zachytit jakýmkoliv způsobem podobu člověka tak, aby podle zobrazení bylo možné určit jeho totožnost, je možné jen s jeho svolením. Rozšiřovat podobu člověka je možné jen s jeho svolením (§ 84 a § 85 odst. 1 obč. zák.). Podmínkou ochrany práva na podobu je to, že osoba je na základě zobrazení identifikovatelná. Podobizna nebo zvukový či obrazový záznam se mohou bez svolení člověka také poříditi nebo použíti přiměřeným způsobem též k vědeckému nebo k uměleckému účelu a pro tiskové, rozhlasové, televizní nebo obdobné zpravodajství (§ 89 obč. zák.). Posledně uvedené zákonné ustanovení tedy obsahuje dva případy zákonného omezení ochrany osobnosti, a to pouze ve vztahu k zachycení osobnosti formou podobizny či zvukového nebo obrazového záznamu (netýká se tedy práva na ochranu jména dle § 77 obč. zák.).

11. Ani odvolací soud nemá pochyb o tom, že žalobce svým jednáním popsaným v rozsudku soudu prvního stupně neoprávněně zasáhl do práva na ochranu osobnosti zemřelého manžela žalobkyně, konkrétně práva chráněného ust. § 77 obč. zák., a i když ust. § 77 obč. zák. výslovně nezakotvuje postmortální ochranu tohoto práva, bylo na místě, jak správně soud prvního stupně uvážil, prostřednictvím aplikace ust. § 10 odst. 1 obč. zák. tuto ochranu v projednávané věci poskytnout. Analogii práva v tomto případě připouští právní teorie i soudní praxe, a to se zřetelem k předchozí úpravě obsažené v občanském zákoníku č. 40/1964 Sb., který právo na ochranu osobnosti, tedy i jména fyzické osoby, upravoval v ust. § 11 a současně v § 15 stanovil, že po smrti fyzické osoby přísluší uplatňovat právo na ochranu její osobnosti, manželu nebo partnerovi a dětem, případně rodičům. Nový občanský zákon č. 89/2012 Sb. účinný od 1. 1. 2014 výslovně na postmortální ochranu jména nepamatuje a za těchto okolností s ohledem na celkovou koncepci ochrany jména člověka a osobnosti člověka je soudem prvního stupně užitá analogie zcela na místě. V projednávané věci nešlo jen o prosté použití jména zemřelého člověka za účelem jeho označení ve statusovém smyslu slova, nýbrž k neoprávněnému využití jeho jména k účelu, jenž nelze podřadit pod ust. § 89 obč. zák., který upravuje výjimku týkající se osobnostního práva člověka, jehož výkon je třetím osobám dovolen pouze na základě souhlasu dotčené osoby. Tato zákonná výjimka, jak už je výše uvedeno, se vztahuje pouze na případ zachycení osobnosti formou podobizny a zvukového či zvukově obrazového záznamu, nikoli však pokud jde o užití jména dotčeného člověka. Vytvoření listiny, která je přílohou přezkoumávaného rozsudku, nelze podřadit pod výjimku upravené ust. § 89 obč. zák.; nejedná se o uměleckou ani zpravodajskou licenci, neboť nejde o prostou interpretaci tvorby zemřelého manžela žalobkyně, nýbrž o svévolné nedovolené využití jeho jména a podobizny ke komerčním účelům, přičemž není rozhodné, jak také správně uvážil soud prvního stupně, komu byla tato listina žalovaným předána. Odvolací soud souhlasí také se závěrem soudu prvního stupně o tom, že žalovaný se dopustil zásahu do osobnostních práv K■■■■ K■■■■ neoprávněným rozšiřováním jeho podoby. V této souvislosti postmortální ochranu osobnosti člověka upravuje občanský zákoník v ust. § 82 odst. 2 s tím, že toto právo může uplatnit kterákoliv z osob jemu blízkých, tedy nepochybně i manželka zemřelého. Soud prvního stupně správně žalovanému uložil povinnosti uvedené v odstavci I až III napadeného rozsudku, neboť neoprávněný zásah do osobnosti fyzické osoby, včetně újmy upravené ust. § 78 obč. zák., je spojen s nepříznivými právními následky ve formě zvláštních občanskoprávních sankcí. Ty mohou spočívat v povinnosti původce neoprávněného zásahu upustit od tohoto zásahu, odstranit následky neoprávněného zásahu (§ 78 odst. 1, § 82), případně poskytnout přiměřené zadostiučinění (§ 2956 obč. zák.).
12. Pokud žalovaný namítal, že soud prvního stupně nijak nezohlednil, že v projednávané věci jde o konflikt dvou práv a svobod, a to práva na ochranu osobnosti na straně jedné a svobody projevu

na straně druhé a zabýval se jen tím prvním, pak odvolací soud uvádí, že svoboda projevu zaručená článkem 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod není napadeným rozsudkem v případě žalovaného nikterak dotčena. Podstatou práva svobody projevu je právo vyjadřovat svobodně své názory, a to slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat, rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu, avšak toto právo je omezeno právem jiného, které je chráněno článkem 10 téže Listiny základních práv a svobod, podle kterého má každý právo na ochranu svého jména a také na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Soudem prvního stupně poskytnutá ochrana osobnosti K■■■ K■■■, včetně jeho jména, nikterak do práva žalovaného na svobodu projevu zaručeného výše zmíněným článkem 17 Listiny nezasahuje.

13. Pokud jde o internetové stránky žalovaného, pak podle zjištění odvolacího soudu prostřednictvím sítě internet jsou webové stránky www.lide.lidem.net stále provozovány s tím, že „Na stránkách se pracuje“. Nelze tedy ověřit, zda žalovaný ke dni rozhodnutí odvolacího soudu ze sítě internet odstranil články obsahující slovní spojení uvedená ve výroku I rozsudku soudu prvního stupně, případně i listinu, která je přílohou tohoto rozsudku, a dále z této skutečnosti vyplývá, že i ke dni rozhodování odvolacího soudu je realizovatelný výrok III přezkoumávaného rozsudku.
14. Důkazní návrhy, které žalovaný předložil odvolacímu soudu při odvolacím jednání, tedy listiny obsahující internetovou diskusi vyjadřující se k osobám T■■■ O■■■ a K■■■ K■■■, a dále listina zachycující obsah konzultace u Ústavu pro jazyk český Akademie věd, odvolací soud zamítl, neboť první z nich s podstatou projednávané věci nesouvisí, u druhé z listin se nejedná o důkaz podřaditelný pod ust. § 125 o. s. ř. Kromě toho žalovaný neuvedl, k jakému tvrzení se tento důkaz vztahuje, případně jaký závěr soudu prvního stupně, na nichž je založeno přezkoumávané rozhodnutí, má tento důkaz vyvrátit či zpochybnit.
15. Stanovisko J■■■ K■■■, bratra zemřelého K■■■ K■■■, k projednávané věci prezentované žalovaným v jeho písemném vyjádření nazvaném „Vyjádření spolku Lidé lidem pro KS Plzeň“ není v projednávané věci právně relevantní; na jeho stanovisku právo žalobkyně jako manželky zemřelého K■■■ K■■■ domáhat se ochrany osobnosti a jména K■■■ K■■■ nezávisí.
16. Ze všech těchto důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný podle § 219 o. s. ř., včetně správného výroku o náhradě nákladů řízení, který odpovídá ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., úspěchu žalobkyně v řízení a vyhláске č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), potvrdil. V podrobnostech odvolací soud odkazuje na správná skutková zjištění i právní hodnocení věci soudem prvního stupně tak, jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozsudku.
17. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 142 odst. 1 vztážmo k § 224 odst. 1 o. s. ř. a v řízení úspěšné žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v nákladech právního zastoupení žalobkyně advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to v částce 11 910 Kč sestávající z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 2 500 Kč dle § 9 a § 7 vyhlášky (vyjádření k odvolání, vyjádření k doplnění odůvodnění odvolání, účast u odvolacího jednání), náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 vyhlášky ve výši tří režijních paušálů po 300 Kč, tj. 900 Kč, náhrady za promeškaný čas strávený na cestě k soudnímu jednání šestkrát 100 Kč, cestovného zástupce žalobkyně k odvolacímu jednání ve výši 1 020 Kč (ujeto 186 km na trase Praha-Plzeň a zpět osobním automobilem zn. Volkswagen Passat s průměrnou spotřebou 6,8 l benzínu na 100 km) a daně z přidané hodnoty v sazbě 21% z částky 9 000 Kč, tj. 1 890 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Plzeň 19. 6. 2018

JUDr. Lubomír Fiala v. r.
předseda senátu